

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: P. L.
bytem X

zast. obecným zmocněncem L. L.
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j. MPSV-2025/25959-923, sp. zn. SZ/MPSV-2025/8199-923,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá nárok** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a předcházející řízení

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j. MPSV-2025/25959-923, sp. zn. SZ/MPSV-2025/8199-923 („napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Olomouci, ze dne 11. 12. 2024, č. j. 109253/2024/PRO („prvostupňové rozhodnutí“).
2. Správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí žalobci dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi („zákon o pomoci v hmotné nouzi“) nepřiznal doplatek na bydlení od listopadu 2024 a od prosince 2024 mu jej přiznal ve výši 1 000 Kč měsíčně. Tento závěr žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil.
3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. konstatoval, že při stanovení výše doplatku na bydlení se dle § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi vychází z výše příspěvku na bydlení vyplaceného v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu měsíci. V daném případě byla žádost podána v listopadu 2024, aktuálním kalendářním měsícem byl listopad 2024 a bezprostředně předcházejícím měsícem byl říjen 2024, nikoli listopad 2024. Při posouzení nároku na doplatek na bydlení za měsíc listopad 2024 proto nebylo možné vycházet z výše příspěvku na bydlení, který byl vyplacen v listopadu, ale bylo nutné vycházet z částky vyplacené v říjnu. V listopadu proto nárok na doplatek na bydlení nevznikl. V měsíci prosinci 2024 byly splněny podmínky pro vznik nároku na doplatek na bydlení ve výši 1 000 Kč.
4. K námitce nerespektování čl. 30 Listiny základních práv a svobod žalovaný uvedl, že je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky pro nárok na dávky pomoci v hmotné nouzi. V řízení o dávce doplatek na bydlení je úřad práce povinen postupovat v souladu s platnými ustanoveními zákona o pomoci v hmotné nouzi a nemůže poskytovat finanční podporu nad tento právní rámec.

II. Žaloba

5. Žalobce má za to, že správní orgán nerespektoval § 10 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, který stanoví aktuální kalendářní měsíc. Správní orgán měl povinnost vycházet ze situace z listopadu 2024, kdy žalobce podal žádost o doplatek na bydlení. V dané době byl vyplacen příspěvek na bydlení v částce 9 056 Kč. To správní orgán neučinil a chybně počítal příjmy z října 2024. Správní orgán měl přiznat doplatek na bydlení od listopadu 2024.
6. Žalobce se dále vymezil proti argumentaci žalovaného, že je na vůli zákonodárce, jakým způsobem se stanoví rozsah a vymezí podmínky pro nárok na dávky pomoci v hmotné nouzi. Legislativní odbor žalovaného připravuje zákony a jejich změny. Přitom musí vycházet z Listiny základních práv a svobod („Listina“), a také z mezinárodních smluv, jako jsou Úmluva o právech dítěte, Úmluva o právech osob se zdravotním postižením a mnoho dalších úmluv, které ratifikoval Parlament České republiky. Pokud legislativní odbor předkládá zákony, které popírají mezinárodní práva i Listinu a tímto způsobem sociálně vylučuje jednu skupinu obyvatel (romské občany) a potom tvrdí, že poslanci můžou za daný stav, jedná se o vážné obvinění poslanců z organizování rasové diskriminace v České republice.
7. Zákonodárce má povinnost upravit zákony tak, aby mohl být naplněn čl. 30 Listiny, což poslanci udělali na základě požadavků legislativního odboru žalovaného v zákoně č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu („zákon o životním a existenčním minimu“), a v zákoně o pomoci v hmotné nouzi.

8. Žalobce odkázal na § 9 zákona o životním a existenčním minimu s tím, že růst příslušného indexu spotřebitelských cen se zjišťuje z údajů Českého statistického úřadu. Dle žalobce Český statistický úřad nezveřejňuje skutečný nárůst nákladů na výživu a na ostatní základní osobní potřeby, vyjádřený růstem příslušného indexu spotřebitelských cen domácností. Dané informace poskytuje pouze žalovanému. Zatajuje tak poslancům i veřejnosti skutečný nárůst cen potravin, což vede k sociálnímu vyloučení celé české společnosti. Občané musí páchat majetkovou trestnou činnost, aby mohli v takovém prostředí vůbec přežít. Český statistický úřad navíc v daném indexu pro zákon o životním a existenčním minimu započítává zhruba 15 000 položek, což ve svém důsledku při inflaci 100 % na potraviny ukáže míru inflace 2 % a zákonodárce se tak o situaci nemůže informovat při schvalování zákonů.
9. Žalobce přiložil odpověď na jím podanou žádost o poskytnutí informací Českým statistickým úřadem, který informace neposkytl, neboť je poskytuje pouze žalovanému, aby žalovaný mohl manipulovat s veřejností a tajit skutečný nárůst ceny potravin.
10. Poslanci musí veřejnost obeznámit s tím, proč nemůžou čl. 30 Listiny dodržet. Zákonem o pomoci v hmotné nouzi je navíc rozpočet zatížen ve výši asi 20 miliard, což je zanedbatelný výdaj rozpočtu.
11. Žalobce navrhl, aby soud řízení přerušil a aby podal návrh na zrušení zákona o životním a existenčním minimu a zákona o pomoci v hmotné nouzi. Tyto zákony neodpovídají realitě, inflace potravin je více než 100 % a informace jsou veřejnosti tajené. Je to žalovaný, který kvůli nenávisti k romským žadatelům upravuje zákony tak, aby Romové museli krást jídlo. Poskytované finance stačí na jedno jídlo denně, což je v rozporu s čl. 30 Listiny a Úmluvou o právech dítěte.
12. Úřad práce není schopen žalobci zprostředkovat žádnou práci a požaduje po něm, aby vykonával 30 hodin prospěšných prací. Práce není placena. Žalobce je fakticky nucen k otrocké práci, což je rovněž v rozporu s Listinou. Ústavní soud podobnou věc řešil a zrušil relevantní zákonné ustanovení, které tuto práci po žadatelích v hmotné nouzi požadovalo. Žalovaný přesto nechal schválit novelu zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť ji lze používat vůči romské komunitě, k ponižování a nucení k otrocké práci.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nerozporuje, že aktuálním měsícem byl v případě podání žádosti žalobce o doplatek na bydlení měsíc listopad 2024. Žalobce pominul skutečnost, že dle § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení, sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci *bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci*, a částkou, o kterou příjem osoby a společně posuzovaných osob zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob. Bylo proto namístě vycházet z výše příspěvku na bydlení vyplaceného v říjnu 2024. I další aspekty nároku na dávku doplatku na bydlení byly hodnoceny v souladu s příslušnými předpisy.
14. Je pravda, že zákony by měly být v souladu s mezinárodním právem a Listinou. To však neznamená, že každý žadatel dosáhne na každou dávku ze systému nepojistných sociálních dávek. Podmínky nároků na dávky pomoci v hmotné nouzi jsou stanoveny speciálními zákony.

15. Námitka ohledně § 9 zákona o životním a existenčním minimu nebyla předmětem odvolacích námitek. V rámci řízení o dávkách pomoci v hmotné nouzi není uvedené ustanovení předmětem rozhodování. Jedná se o popis mechanismu, který vláda může, ale nemusí využít ke zvýšení částek životního či existenčního minima. Správní orgán, který o dávce rozhoduje, z těchto částek pouze vychází, ale neurčuje je. Žalobní námitka se míjí s projednávanou věcí.
16. K námitce žalobce, dle kterého je požadavek na výkon prospěšných prací nucením k otrocké práci, žalovaný odkázal na § 25 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Z něj plyne, že se osobě, která je uchazečem o zaměstnání a prokazatelně se snaží využít další možnosti zvýšení příjmu vlastní prací, zvyšuje částka živobytí o 40 % částky rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem. Jedná se o motivační opatření, nikoliv opatření sankční.
17. Relevantní ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi a zákona o životním a existenčním minimu dle žalovaného nejsou koncipována za účelem rasové diskriminace romských občanů. Dopadají totiž stejně na všechny osoby, které se nachází v obdobné situaci.

IV. Replika žalobce

18. Dle žalobce žalovaný na jedné straně souhlasí s nutností dodržovat mezinárodní smlouvy a Listinu, na druhé straně tvrdí, že je odkázán na libovůli zákonodárce.
19. Pokud jde o to, zda vláda může či musí zvyšovat částky životního a existenčního minima, vláda vychází z požadavků a podkladů žalovaného. Žalovaný veřejnosti tají základní fakta, např. že spotřebitelský je koš sestaven ze všeho možného a neodpovídá nákladům na jídlo a na placení nájemného a energií. Není pravda, že § 9 zákona o životním a existenčním minimu s věcí nesouvisí. Naopak, ze zákona o pomoci v hmotné nouzi vychází zmiňované zákonné ustanovení, které má naplnit požadavek čl. 30 Listiny, tedy právo na tři jídla denně a placení celého nájmu.
20. Žalobce uvedl, že nedochází k poučování žadatelů o dávky o možnosti požádat o mimořádnou okamžitou pomoc. Odkázal na základní zásady činnosti správních orgánů.
21. Pokud žalovaný úmyslně neposkytuje poslancům informace, které poslanci musí mít, jedná se o nezákonný zásah, o kterém rozhodují soudy ve správním soudnictví.
22. Žalobce žádá, aby soud přezkoumal napadené rozhodnutí a aby zodpověděl, zda toto rozhodnutí odpovídá čl. 30 Listiny a mezinárodním smlouvám.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“]. Ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
24. Žaloba není důvodná.
25. Doplatek na bydlení je dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi jednou z dávek systému pomoci v hmotné nouzi. Zákon o pomoci v hmotné nouzi upravuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob, a to dávky měsíčně se

opakující (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení) a dávky jednorázové označované jako dávka mimořádné okamžité pomoci.

26. Pro vznik nároku na doplatek na bydlení v systému hmotné nouze musí být kumulativně splněny dva předpoklady. Žadatel o doplatek na bydlení musí být osobou nacházející se v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Současně musí splňovat podmínky nároku na doplatek na bydlení v § 33 téhož zákona.
27. Podle § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na doplatek na bydlení *vlastník bytu, který jej užívá, nebo jiná osoba, která užívá byt na základě smlouvy, rozhodnutí, nebo jiného právního titulu, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl*
 - a) příjem vlastníka bytu nebo jiné osoby, která užívá byt, zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24), nebo
 - b) příjem společně posuzovaných osob zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí společně posuzovaných osob (§ 24); právní titul k užívání bytu je přitom nezbytné prokázat písemným dokladem, přičemž předložení čestného prohlášení k tomuto účelu nestačí.
28. Podle § 10 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi *aktuálním kalendářním měsícem se rozumí v případě podání žádosti o dávku kalendářní měsíc, ve kterém byla podána žádost o dávku, a v průběhu poskytování dávky kalendářní měsíc, pro který je posuzováno splnění podmínek nároku na dávku a stanovuje se výše dávky.*
29. Dle § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi *výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení, sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci, a částkou, o kterou příjem*
 - a) osoby (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí osoby, nebo
 - b) osoby a společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob; pokud však v rámci společně posuzovaných osob, které jsou posuzovány pro účely pomoci v hmotné nouzi, není některá z osob považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou, stanoví se výše doplatku na bydlení s poměrnou částí příspěvku na živobytí připadající na osobu, která není považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou.
30. Soud předně přezkoumal, zda správní orgány postupovaly správně, pokud žalobci nepřiznaly doplatek na bydlení za listopad 2024 proto, že byl v říjnu 2024 J. P. (s ní měl žalobce uzavřenou podnájemní smlouvu na část společně obývaného bytu ve vlastnictví města Prostějov) vyplacen příspěvek na bydlení ve výši 12 664 Kč.
31. Je pravdou, že „aktuálním měsícem“ je podle § 10 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi listopad 2024, neboť tehdy byla podána žádost o dávku. Nicméně pro účely výpočtu doplatku na bydlení je podle § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi rozhodný příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci předcházejícím, tedy v říjnu 2024. S těmito veličinami správní orgány pracovaly.

32. V důsledku toho nebyly v listopadu 2024 naplněny podmínky § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Příspěvek na bydlení vyplacený v říjnu 2024 převýšil odůvodněné náklady na bydlení. Příjem žalobce a jeho syna (sestávající z přídavku na dítě ve výši 1 470 Kč a příspěvku na živobytí ve výši 5 151 Kč, tedy celkem 6 621 Kč) tak nebyl nižší než částka jejich živobytí (6 180 Kč). Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem a soud proto shledal námitku žalobce nedůvodnou.
33. Žalobce neměl další konkrétní námitky týkající se vzniku či výpočtu nároku na doplatek na bydlení. Další žalobní argumentace již obecně směřovala proti samotné právní úpravě, zejména proti zákonu o pomoci v hmotné nouzi a zákonu o životním a existenčním minimu, které žalobce považuje za rozporné s čl. 30 Listiny. Podle čl. 30 odst. 2 Listiny *má každý, kdo je v hmotné nouzi, právo na pomoc nezbytnou k zajištění základních životních podmínek*, avšak toto právo je možné uplatňovat jen v mezích zákonů, které je provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny).
34. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 54/10, je úprava sociálních práv *„legitimním předmětem politického zápolení (tj. je primárně v rukou zákonodárce) a pouze sekundárně a v omezené míře lze ústavní garance sociálních práv považovat za otázku judičiální“*. Zároveň však čl. 41 odst. 1 Listiny *„s ohledem na ustanovení čl. 4 odst. 4 nelze samo sebou vykládat tak, že umožňuje prostřednictvím zákonné úpravy ústavní garance zcela negovat; v opačném případě by ústavní úprava sociálních práv postrádala jakýkoliv praktický smysl“*. V oblasti sociálních práv má zákonodárce široký prostor pro uvážení, přičemž musí zachovat podstatu a smysl uvedeného základního práva dle čl. 4 odst. 4 věty první Listiny (viz rozsudek ze dne 13. 7. 2022, č. j. 6 Ads 298/2021-38).
35. V případě sociální události v podobě hmotné nouze Listina zaručuje pouze pomoc *nezbytnou* k zajištění *základních životních podmínek*; nezaručuje nárok na určitou výši dávky. Stanovení podmínek pro přiznání příspěvku na živobytí i jeho výši je v pravomoci zákonodárce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, nebo ze dne 22. 6. 2011, č. j. 4 Ads 54/2011 - 76). Soudy zásadně neposuzují vhodnost či účelnost právní úpravy těchto dávek, ledaže by šlo o zjevný exces zasahující do samotné podstaty sociálního práva (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 2/08, bod 78, nebo ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08, bod 90).
36. Podle žalobce není úroveň hmotného zabezpečení, která je na základě zákona o pomoci v hmotné nouzi poskytována, dostatečná, a to i v kontextu růstu cen potravin. Brojí tedy primárně proti výši poskytované dávky; tím však zjevně míří nikoli proti výši doplatku na bydlení, ale proti výši dalších dávek (pobírá příspěvek na živobytí od července 2019). K tomu je nutno uvést, že konkrétní nárok na pomoc v hmotné nouzi nelze dovozovat přímo z čl. 30 odst. 2 Listiny. Je nutno zohlednit podmínky, které pro jeho uplatnění stanoví zákon (§ 30 odst. 3, § 41 odst. 1 Listiny).
37. Žaloba neobsahuje žádná konkrétní skutková tvrzení opodstatňující jeho přesvědčení, že čl. 30 Listiny není právní úpravou, která byla v jeho případě aplikována, naplněna. Žalobce ani neurčil konkrétní zákonné ustanovení, které by považoval za protiústavní, pouze *an bloc* tvrdí protiústavnost obou zákonů. Konkrétně pouze tvrdil, že mu poskytované dávky postačují pouze na jedno jídlo denně.
38. Předmětem sporu však bylo primárně rozhodnutí o doplatku na bydlení, nikoli rozhodnutí týkající se jiných dávek. Doplatek na bydlení má sociálně slabým osobám garantovat, že jim

po zaplacení nákladů na bydlení zůstane konečný příjem alespoň ve výši životního, případně existenčního minima. Tak tomu v posuzované věci bylo a žalobce netvrdí opak. Nebylo proto na místě usuzovat na to, že by aplikací zákona o pomoci v hmotné nouzi a zákona o životním a existenčním minimu došlo k zásahu do podstaty práva žalobce na pomoc v hmotné nouzi. Soud proto neshledal důvody pro postup dle § 95 odst. 2 Ústavy ČR.

39. Žalobce také dává za vinu žalovanému a zákonodárci, že v důsledku právní úpravy je skupina romských občanů sociálně vyloučena. Hovoří o nenávisti žalovaného k romským žadatelům. I zde však zůstal v obecné rovině. Netvrdil, že by právní úprava či postupy žalovaného byly přímo či nepřímo diskriminační. Soud nemá za to, že by napadené rozhodnutí, resp. právní úprava, na základě níž došlo k jeho vydání, měla diskriminační charakter. Pravidla poskytování doplatku na bydlení jsou zákonem o pomoci v hmotné nouzi stanovena univerzálně pro všechny žadatele o dávku stejně. Výše dávky je určována na základě zákonem stanoveného výpočtu s dosazením příslušných objektivních veličin. A správní orgány při výpočtu postupovaly v souladu s platnou právní úpravou.
40. K dalším námitkám žalobce nutno připomenout, že právo podle čl. 30 odst. 2 Listiny míří primárně na případy, kdy si jednotlivci nejsou sami schopni zajistit ani základní životní podmínky, a tak potřebují pomoc státu (nález Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 2637/17). Žalobci toto právo upíráno není, pomoc od státu v podobě příspěvku na živobytí pravidelně dostává a při splnění zákonných podmínek mu byl přiznán i doplatek na bydlení.
41. Žalobce současně netvrdil, že by práce nebyl schopen, úřadům však klade za vinu, že mu nejsou schopny práci obstarat a že jej nutí k výkonu práce. Při aktuálním nastavení právní úpravy však nelze o otrocké či nucené práci hovořit. Ústavní soud v nález ze dne 27. 11. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 1/12, č. 437/2012 Sb., posuzoval právní úpravu zákona o zaměstnanosti, podle níž bylo odmítnutí nabídky veřejné služby důvodem vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Tuto úpravu shledal protiústavní a zrušil ji. Po novele zákona o pomoci v hmotné nouzi však již není odmítnutí veřejné služby sankcionováno, resp. spojeno se závažnými negativními následky pro uchazeče o zaměstnání. Systém je nastaven motivačním způsobem.
42. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 4 Ads 111/2018-46, odmítnutí veřejné služby *„představuje jednu z alternativních možností, které jsou bonifikovány zvýšením příspěvku na živobytí. Jedná se tak o pozitivní motivaci osob v hmotné nouzi, aby výkonem aprobované veřejně prospěšné činnosti na jedné straně rozvíjely či alespoň uchovávaly své pracovní návyky a kvalifikaci a na druhé straně, aby takto přispívaly k obecnému blahu v komunitách, kde žijí.“* Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku konstatoval, že právní úprava obsažená v zákoně o hmotné nouzi (§ 12, § 25) z hlediska nálezu Ústavního soudu č. 437/2012 Sb. ob stojí a zdejší soud se s tímto závěrem obecně ztotožňuje.
43. Rovněž další žalobní námitky jdou nad rámec posuzované věci, která je vymezena napadeným rozhodnutím. Postup Českého statistického úřadu při informování o indexu spotřebitelských cen, otázka toho, zda dochází k poučování žadatelů o dávky o možnosti požádat o mimořádnou okamžitou pomoc ze strany žalovaného, či otázky poskytování informací zákonodárci ze strany žalovaného nespádají do předmětu řízení vymezeného žalobním návrhem, soud se jimi proto nezabýval ani v obecné rovině.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

44. Námitky žalobce soud vyhodnotil jako nedůvodné. Neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět; proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Nyní projednávaná věc se týkala pomoci v hmotné nouzi, a proto ani žalovaný ex lege nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. září 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně